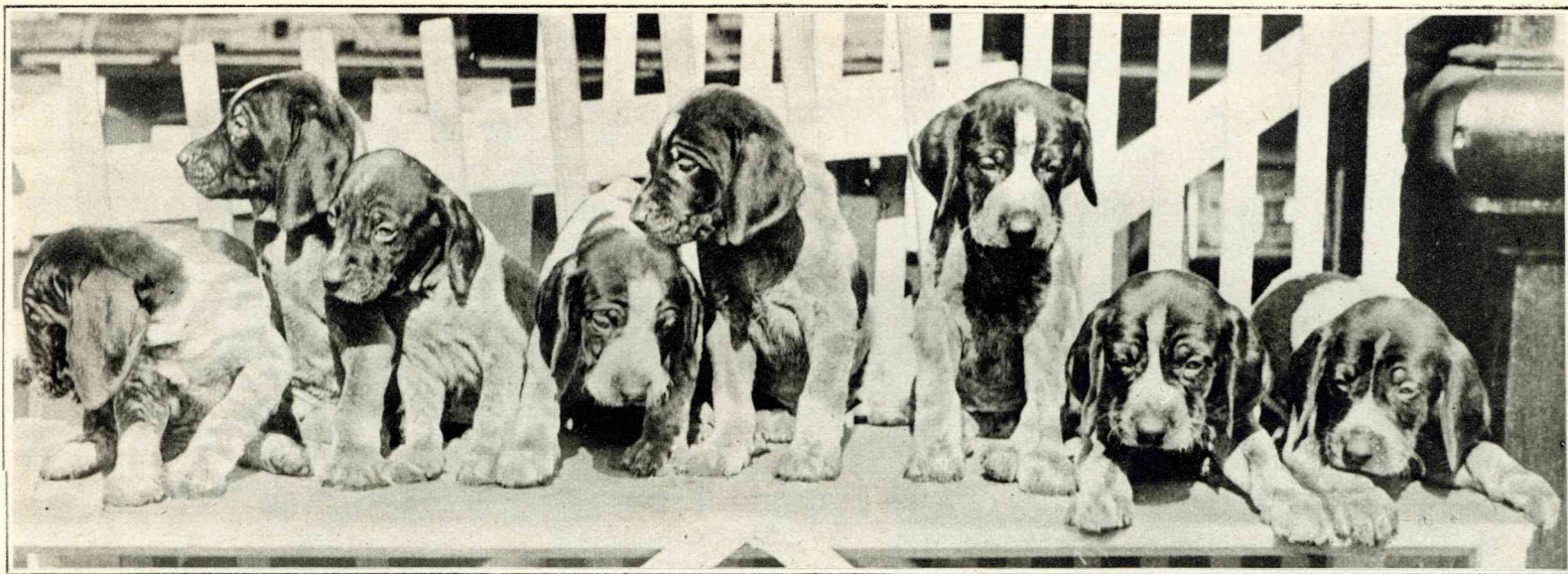

GOEDMOEDIGHEID

HET JUISTE OOGENBLIK

DOOR F. J. RANDELE

John, Daisy is vandaag jarig," zei mevrouw Rogers.

"Ik weet het kindlief," zei haar man; "ik heb haar al gefeliciteerd en een mooi cadeautje gegeven."

"Ze is zoo blij! Ze heeft van morgen een macht van cadeautjes gekregen, het eene al mooier dan het andere. Ze is vandaag dan ook een en twintig geworden, zooals je weet. Maar dat van Harry Osborne zal wel de kroon spannen."

"Zoo, maar het is natuurlijk nog niet gekomen. Dat dacht ik wel. Die jonge Osborne komt altijd te laat, hij, die er het eerste moest zijn. Het lijkt wel of Daisy hem achterna moet lopen."

Z'n vrouw lachte een beetje verlegen.

"Daar denkt ze niet aan, John. Ik verzeker je, dat zij graag met hem alleen wil wezen, wanneer hij met zijn geschenk voor den dag komt. Je weet zelf wel, hoe dat met verliefde jongelui gaat. Misschien zijn ze wel overeengekomen, wat hij haar zal geven."

"Kan me niets schelen. Dat jonge mensch schijnt geheimen voor mij te hebben. Maar ik let op hem met z'n draaijerijen en geheimzinnigheid. Ik zal een oogje op hem houden, dat verzeker ik je."

Z'n vrouw zuchtte.

"Ik ben bang," zei ze zacht, "dat Harry denkt, dat je niet veel met hem op hebt."

"Dat heb ik ook niet. Ik zeg je ronduit, dat hij me veel te onverschillig, te nonchalant is. Hij komt te laat als hij ergens is gevraagd, hij mist dikwijls den trein, hij laat Daisy wachten..."

"Hij zal wel op tijd komen, daar twijfel ik niet aan."

"Daar zou ik maar niet zoo vast op rekenen. Het juiste oogenblik laat dat soort achterblijvers meestal in den steek. Dat zal hij dezer dagen wel ondervinden."

"Hij is een aardige jongen," zei mevrouw Rogers weer.

"Best mogelijk, maar dat neemt niet weg, dat ik het mijne er van zal zeggen, wanneer de tijd daartoe gekomen is. Enfin, op het oogenblik behoeven we ons niet druk om hem te maken. Daisy zal wel weten waar ze hem vinden kan. Hij zal wel onverschilliger worden en daardoor Daisy in de gelegenheid stellen om eens rond te zien, totdat zij iemand gevonden heeft die haar meer aanstaat, dan zal hij z'n dwaasheid inzien en probeeren alles goed te maken, maar dan is het te laat."

Nadat hij dit, rood van kwaadheid, gezegd had, maakte hij zich gereed om zijn morgenwandeling te maken.

"Je zorgt toch, dat je vanavond vrij bent, John?" vroeg z'n vrouw.

"Op Daisy's verjaardag? Natuurlijk."

"Het zou zoo aardig zijn als wij.... als we dan meteen Daisy's verlovings konden publiek maken. Juist op haar verjaardag..."

Mijnheer Rogers liet haar niet uitspreken.

"Nee," zei hij op vasten toon, "neen Louise, ik wil niet onder den indruk van het oogenblik daartoe gedwongen worden.

Osborne moet maar wachten, totdat het mij schikt. Wanneer hij zorgt dat ik tevreden over hem ben, als hij toont de man te zijn, aan wien ik mijn dochter kan toevertrouwen, dan zullen we verder zien. Dat is mijn laatste woord."

Zeer tevreden over zich zelf verliet mijnheer Rogers zijn woning om zijn morgenwandeling te maken.

De twee schuldigen zagen hem aankomen, nog voor hij hen zag.

Ze wandelden langzaam op de kleine steentjes en zagen er nu juist niet uit als menschen die iets op hun geweten hadden.

Ondanks zijn gewoonte om te laat te komen, maakte Harry Osborne niet den indruk, dat hij Daisy dien morgen had laten wachten.

"Hij zou er niet in toegestemd hebben, Daisy," zei hij.

"Nee, dat geloof ik ook niet."

Toen mijnheer Rogers hen zag, bleef hij op eenige meters afstand staan. Hij fronste zijn wenkbrauwen en begon:

"Ik moet je zeggen jongmensch, dat je er een vreemde manier op nahoudt om je genegenheid voor mijn dochter te toonen. Het is vandaag een zeer gewichtige dag voor haar; ze is nu meerderjarig geworden en moest toch de deur uitgaan om te zien waar je bleef!"

"We hadden afgesproken om elkaar hier te ontmoeten, mijnheer."

"Zoo? Inderdaad? Ik wil wedden, dat je niet op tijd was."

"Och vader, wees nu niet zoo lastig," liet zijn dochter zich hooren; "Harry was volstrekt niet te laat. We kwamen hier tegelijk bij elkaar."

Mijnheer Rogers keek in 't rond en zijn oog viel op een koperen plaat op de deur van het gebouw, waarvoor zij stonden. De haren van zijn kortgeknipten knevel trilden. Ze stonden voor het bureau van den Burgerlijken Stand.

"Nu begrijp ik wat dit alles beteekent!" riep hij driftig uit. "Dat komt mijn eer en gezag te na! Jullie stonden op 't punt om zonder mijn toestemming te trouwen! Ik verlang de waarheid te hooren, de zuivere waarheid, jongmensch!"

"Het is zooals u zegt, mijnheer Rogers."

"Dat dacht ik wel. — Kom met me mee, Daisy. Je behoeft je niet te derangeeren, Osborne, om de uitnoodiging voor het diner aan te nemen, dat ik van avond ter eere van mijn dochters verjaardag geef."

"Maar vader, Harry móet op dat diner tegenwoordig zijn!"

"Volstrekt niet. Gelukkig dat ik juist op tijd hier kwam, juist op het oogenblik dat jullie dat gebouw wilden..."

"Nee, vader, het was juist dat oogenblik niet..."

Al sprekend stak Daisy een slank vingertje in de hoogte, waaraan een trouwring schitterde.

"We kwamen er juist uit!"